

Várady Szabolcs

DOB

Valami nekem is adatik itt,
valami csatt, valami csitt,
valami nekem is adatik itt,
valami valami valami valami
valami nekem is adatik itt.

Gyerekkoromban
dobot szerettem,
dobot szerettem volna,
de már elég elüldögni csöndben,
a voltat és a volnát birtokolva,
nem csíp a bolha,
a csöndön túliak hívása csökken,
satöbbi nemkülönben.

Ott egy kevés,
itt egy kevés
körültekintő ténykedés.
Fázol, melegszel,
ülsz, állsz, lefekszel.

Hallod azonban?
Hallom azonban.

Mintha fatörzsön a csőr a lombban,
belül kopog a szó, kilobban,
fészkel benned, fészkelődik,
viszket egészen az agyvelődig.

Vakard, könnyörgök, ahol nem érem,
vakard, vakard meg, kérem, kérem!
Iszonyu, de iszonyu, ha nem csinálod,
üsse kő, vérzik, elébe állok.
Nem ott, nem ott – ott! OTT! Ott...

AMEDDIG, ADDIG

Jönnek sorban a széncinkék,
meg a kékcinkék, meg a csuszkák még,
a vajdarabokra, amiket
az ablak rácsára kitett-
tem.

Tem-tem, tererem,
a vers, nosza, így terem,
ahogy terelem.

Múlnak sorban a napszakok
reggelitől az ebédig,
majd séta után
egyet aluván
(aluván? no igen, aluván)
máris a vágy megéri.
Micsoda vágy?
a vacsoravágy!
a vacsoravágy megéri.

Fogy az idő és fogy a vaj,
idénből hamar lesz tavaly,
de annyi baj,
jövőre még, jövőre még
jönnek biztos a széncinkék,
mi pedig, no igen, mi pedig
ameddig, addig, ameddig.

Szigliget, 1999. január

© Fortepan, Péterffy István